ION HOBANA

CALEIDOSCOP

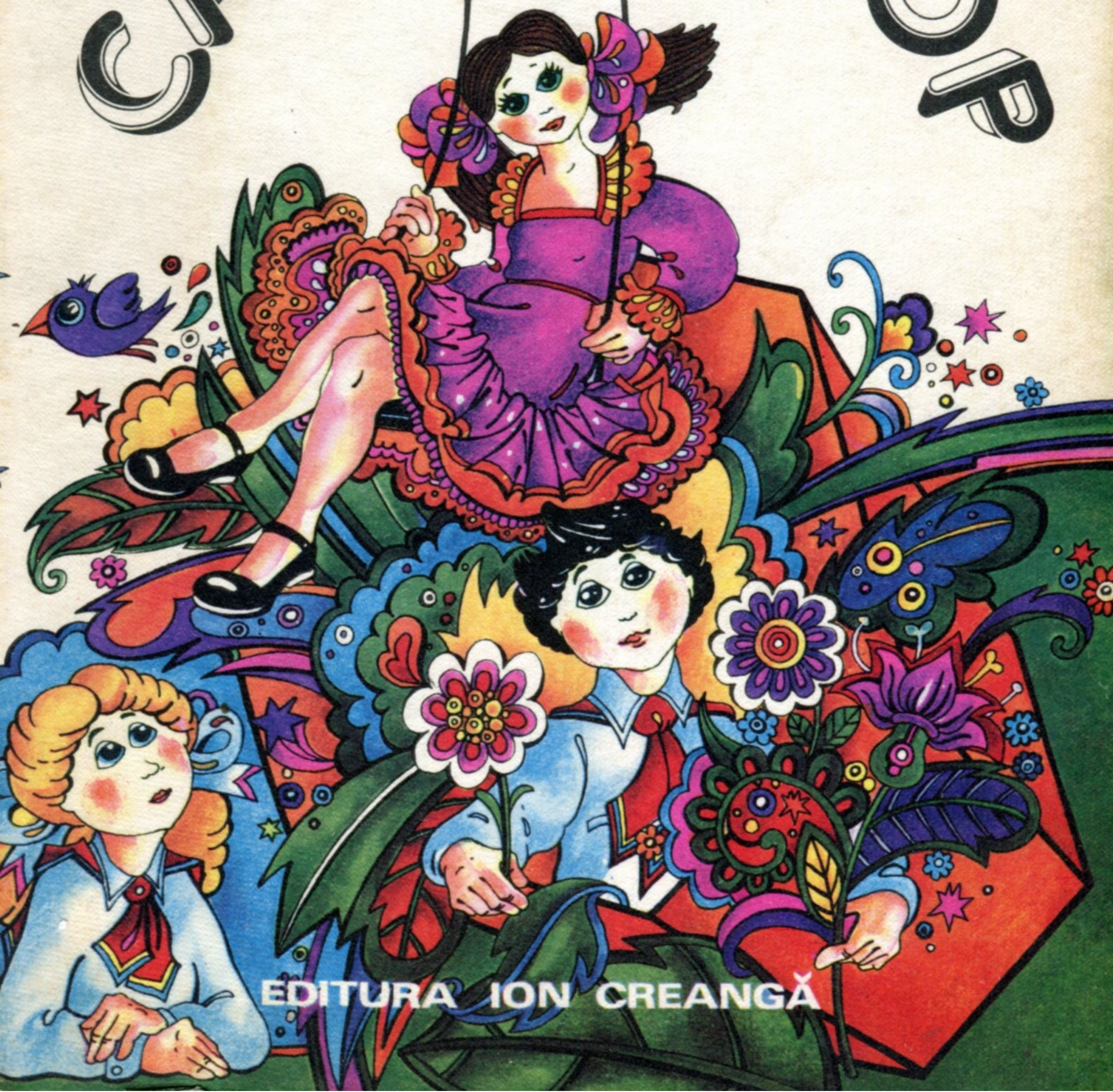

EDITURA ION CREANGĂ

ION HOBANA

Caleidoscop

Când îl ridic înspre lumină Şi-n el privirea mi-o cufund, Mărunte cioburi îşi îmbină Sticlirea într-un joc rotund;

Iar când i-nvârt în palme trupul, Mereu noi forme şi culori Se iscă izvorând din stupul Amăgitoarelor comori…

Am încercat şi eu în pagini Frânturi de viaţă să îmbin În rime, ritmuri şi imagini, De la surâs pân-la suspin;

De-aceea, isprăvind ăst op, L-am botezat „Caleidoscop”.

ANOTIMPURI

CÂNTEC

Pururi să-ndrăgeşti Chipul ţării tale: Hore bătrâneşti în rotiri domoale,

Munţii – arc întins între cer şi humă, Şesul necuprins,

Ars de vânt şi brumă,

Holdele – subţiri, Foşnitoare săbii, Marea de safir Legănând corăbii,

Apele ce curg Line, pătimaşe, Soarele-n amurg Daurind oraşe,

Norii când îşi ţes Horbota fugară, Codrii-n care-ades Luna se strecoară,

Cerbii zvelţi, tăcuţi, Cu privire gravă, Păsările iuţi Piruind în slavă…

Dar mai drag nespus Fie-ţi, totdeauna,

Omul nesupus Biruind furtuna,

Omul, ridicând Steag de foc pe creste, Fie-ţi drag, oricând, Peste toate-aceste!

PRIVIND CERUL

Un roi imens de constelaţii sclipeşte-asupră-mi, la zenit… Spre el, prin nesfârşite spaţii, adesea gândul mi-l trimit ca învingând Necunoscutul şi depărtările de plumb, să-mi poarte flamura şi scutul pe ţărmuri noi

— Modern Columb. Acolo, pe tărâmul straniu, m-aşteaptă proaspete comori: petrol, şi aur, şi uraniu;

Ciudate forme şi culori se vor întrece să uimească privirea mea de pământean, cu stânci elastice de iască şi orizonturi de mărgean…

O, voi comori şi voi, privelişti cu care-aş vrea să mă desfăt, ale Pământului oprelişti de-am să le las cândva-ndărăt mirajul vostru în primejdii mi-ar fi un sprijin prea plăpând – va arde flacăra nădejdii în pieptul meu în primul rând ca să-ntâlnesc pe-acele plaiuri (spre cari cu gândul azi cutez)

Făpturi stăpâne şi pe graiuri şi pe-al inteligenţei crez…

Chiar dacă nu ne-or fi asemeni la trup, la gesturi şi la chip, voi şti c-avem în stele semeni cât marea – fire de nisip, că am trecut de pragul erei când Omul, paşnicul strateg, nu e doar cetăţean al Terrei ci-al Universului întreg! …

E drept, abia ne-nvaţă-aripa să-nfrunte cosmicul abis, dar Zeul-Timp dospeşte clipa când cerul ne va fi deschis şi-atunci, în prima astronavă lucindu-şi trupul ca de smalţ, cu cei cutezători, în slavă şi eu voi şti să mă înalţ!

VIS DE MARTIE

Unde sunteţi voi, măiestre Flori iscate din nimic,

Presărate pe ferestre Ca pe-un văl de borangic?

Unde-o fi caleaşca iernii? Telegarii unde i-s,

Să mai spulbere troienii Albi că floarea de cais? …

Frumuseţile aceste S-au topit în ploi şi ceţi,

Dar eu văd – şi nu-i poveste – Semnul altor frumuseţi.

Răspunzând din nou chemării Mândrei zâne Primăveri,

Se tot duc în largul zării Feţi-frumoşi pe cai de fier Şi-n pământul plin de seve Lasă proaspete poteci;

Oare-i vis? Ori chiar aeve Din adâncul brazdei reci Se ridică pân-departe Val de aur lucitor? …

Oare nu suntem în mart’e?

Oare-i luna lui Cuptor? …

Visuri sunt – şi nu doar visuri: Vintul verii, în curând,
Va zburda pe-aceste-ntinsuri, Lanuri – valuri legănând;

De voi sta pe malul verde Al sfiosului pârâu,
Ochii mei or să dezmierde Necuprinse mări de grâu
Şi o să-mi aduc aminte Ceasul unei dimineţi,
Când mi se-arătau-nainte Toate-aceste frumuseţi.

ZBOARĂ COCORII

Aud sunând pe-al ţării plai un cântec fericit de mai şi văd cum vin, vâslind în zare, atâtea stoluri călătoare.

Li-s grele-aripile, de plumb o, cât văzduh au străbătut! Dar dorul tainic, neştiut, le poartă spre limanul scump;

Şi-aduc cu ele, an de an, îndepărtatele solii din ţărmul cald mediteran, ori încă mai din miazăzi…

Din slăvi, încet, prind să coboare trudite stoluri călătoare purtând soliile fierbinţi de răzvrătiri şi suferinţi…

Curând va fi aşa, curând: Pământul va-mbrăca alt strai şi păsările-n zbor trecând, oriunde-or auzi sunând un cântec fericit de mai!

ORAR DE VACANTĂ

De când veni vacanţa, mi se pare că şcoala aţi uitat-o prea de tot! Umblaţi haihui şi vă prăjiţi la soare, vă zbenguiţi în râul de cleştar…

E bine, însă nu-i destul socot şi ştiu ce vă lipseşte: un orar!

V-aud parcă spunând:

„Ce-i dă prin gând?

Vacanţa-i pentru-odihnă, pentru joacă!"

Lăsaţi-mă un pic să vă explic şi-apoi orarul cred c-o să vă placă!

LUNEA – Matematici.

Regula de trei.

„Cinci băieţi mănâncă şaisprezece mure. Câte-or să mănânce Doru şi Andrei?” Veţi afla răspunsul astăzi în pădure.

MARŢEA – Geografia.

Puncte cardinale.

„Unde este nordul?”

Tema nu e grea:

Dacă n-ai busolă, cauţi muşchiul moale; noaptea,

Carul Mare şi Polara Stea.

MIERCUREA – Romåna.

Recitări, lecturi.

Râul curge molcom, seara trece puntea şi sub vraja-i dulce ai putea să juri că şi brazii-ascultă, aplecându-şi fruntea, o poveste veche fără de pereche.

Luna-şi scoate vălul, argintind poiană; în văzduh, nălucă, parcă zboară-acum murgul năzdrăvanul cu aripi de fum; unde i-i stăpânul?

Unde-i Cosânzeana? …

JOIA – Naturale.

Tema-i un ierbar. Fără multă cazně, strângeţi laolaltă flori de romaniţă, frunze de stejar şi mătasea broaştei

(o găsiţi pe baltă).

VINEREA – Istorie.

Pagini din trecut.

Ca să vă-infioare strămoşeasca slavă, ascultaţi un cântec încă ne-ntrecut despre Vodă Ştefan, fraţii Jderi,

Potcoavă; ascultaţi un faur dăltuind în aur cu puterea slovei, cântecul Moldovei.

SIMBĂTA.

— Desenul.

Desenaţi ce vreţi: holdele de grâne vălurind în soare, munţii scrişi pe zare, tinerii drumeţi, râul prins în ceţuri, gălăgioşii cintezi, şoimii stând de pază în văzduhuri limpezi, tot ce pot să vază ochii îndrăzneţi

— Plaiurile mândre, oamenii semeţi în desenul vostru să îşi afle preţ!

Urmaţi oraru-acesta cu temei şi-o să petreceţi bine, dragii mei!

GHICITOARE

Cu privirea cât cuprinzi, Numai cioburi de oglinzi

Şi în fiecare ciob,

Soare lucitor

— Un bob.

PORTRET

Pe sub valuri, peste valuri, Arcuindu-şi – negru – trupul De rotunduri şi ovaluri,

Trece „lupul”;

Peştii se feresc din cale Că îl ştiu prădalnic foarte: Lăsa-n urma dumisale Numai moarte.

Coada-i bate ca o vâslă Şi de-l pui la încercare,

Printre undele de pâslă Va să zboare,

Că-ntre toţi gonacii mării

— Le cunosc din carte cinul – Unul nu-i mai acătării Ca delfinul!

ÎNFRUNTARE

E tot mai aproape-orizontul;

Din soare-a rămas doar un bumb; Porneşte asalt pe tot frontul Furtuna cu aripi de plumb.

M-aşez liniştit, ca-n fotoliu,

Pe-o stâncă şi nu mă-nspăimânt Când norii cu flamuri de doliu Ameninţă cer şi pământ;

Sub mine, vuind, se-mpreună Talazuri ce urcă spre ţărm Şi parcă cu ţărmu-mpreună în pinteni de rocă le sfărm;

Văzduhul e greu, mă apasă Şi fulgere marea o-ncing C-un foc ne-ntrerupt, ca o plasă Ţesută de-un meşter paing.

În cuiburi gonind pescăruşii, Furtuna atacă mai crunt…

Să-şi caute-aiurea supuşii:

Eu până la capăt o-nfrunt!

SUPORTERII

Râvnita clipă e aproape; Tribunele de-un ceas vuiesc: în meciul – cheie al etapei, Dinamo, Steaua, se-ntâlnesc.

Doi pionieri – aceeaşi bluză, Pantofii-n vârf la fel de roşi – Stau pe o bancă la peluză Şi se privesc ca doi cocoşi.

Nu poate nimeni să-i împace Pe cei doi puşti îmbujoraţi? De ce stau oare ca pe ace? De ce sunt oare supăraţi? …

Echipele-n teren aşteaptă; Arbitrul fluieră-ascuţit Şi, fără preget, către poartă Dinamo s-a dezlănţuit;

Un dribling scurt, o pasă lungă, Extremă a centrat precis,

Mai mulţi sar mingea s-o ajungă Şi iată, scorul e deschis.

Cei de la Steaua nu se lasă,

Acum să egaleze vor; îi vezi gonind pe iarba deasă Parcă au aripi la picior

Şi vin buluc, de pretutindeni;

Cinci schimburi repezi, stop şi şut! Portarul se azvârle sprinten – Balonul, însă, l-a-ntrecut…

Târziu, când soarele apune,

Doi pionieri îmbujoraţi,
Pe bulevardul plin de lume, Păşesc, ţinându-se de braţ.
— E unu – unu. Tot e bine!
— Te cred! Era să fii mai trist! Căci unul cu Dinamo ţine,
Iar celălalt e „vechi” stelist.
VARĂ TÂRZIE

Din depărtări mă cheamă ulmii, De-alături – crengile de măr,
Dar pentru astăzi prea destul mi-i Cât am zburdat cu vântu-n păr.

Urc moţăind, cu plumb în oase, Pe o căpiţă – ca pe-un dâmb Şi fânul proaspăt amiroase A iarbă şi a flori de câmp.
Mă-ntind cu faţa-n sus şi cerul îl văd asupra mea, enorm, Împestriţându-şi lăicerul Cu pietre scumpe…
Simt c-adorm Şi înainte de a trece Pe ale somnului potici,
Oftez căci vară se petrece Şi tare-i bine la bunici…
CINE-I OARE?
Uşa s-a deschis – şi iată,
S-a ivit în prag o fată.
Toţi se-ntorc, miraţi, spre ea: Sprâncenată şi subţire Şi cu ochi de peruzea,
Parcă nu-şi mai vine-n fire;
Cine-i oare şi ce vrea?
Prin fereastră, de afară,
Râde soarele cu dinţi Şi în părul ei presară Bani de aur fără zimţi.
A închis cu grijă uşa;
Unde-o fi lăsat păpuşa?
Gulerul i-i fără pată— Pionieră-o fi, mă rog? —
Iar sub braţul stâng se-arată Colţul unui catalog.
Cine-i oare blonda fată?
Spre catedră-o duc în grabă Paşii moi, de catifea.
Nimeni nu se mai întreabă Cine-i fata şi ce vrea,
Ba chiar unul, cu mirare, Zice: „Noua-nvăţătoare!”
Nici înaltă, nici bătrână,
Nici nu poartă ochelari…
Mult nu cred eu să rămână Cu asemenea ştrengari!
Oare cum să-i ţină-n mână?

Ba şoptesc, ba râd, ba cască… Ea sloboade un oftat Dar, când prinde să grăiască, Orice murmur a-ncetat

Şi când se sfârşeşte ora,

Rău le pare tuturora.

De atuncea să-i vedeţi:

O salută de departe,

Fiindcă – spuneţi voi ce vreţi Fata asta ştie carte

Cât o sută de băieţi!

DRUM SPRE ADÂNC

De mult voiam să se-mplinească Un gând al meu stăruitor:

Cu aerul foşnind în cască, în fundul mării să cobor

Şi talpa mea de fier să calce, Pe neştiutele cărări,

Un sângeriu covor de alge Topindu-şi marginile-n zări.

Sfidând a mării grea boltire, Se-ntind feerice grădini Şi flori cu lujerul subţire Cresc lângă stranii mărăcini;

Alături, în tufişuri scunde, Văd ramuri fine, fremătând – în fiecare se ascunde Ventuza unui braţ flămând

Şi vai de peştişorul care Se-apropie, zburdând, prea mult. N-o să mai simtă-n aripioare Vibrând al mării grav tumult…

Arici nepăsători se plimbă Şi crabi de bronz – mereu mahmuri – Războinice saluturi schimbă, Inţepenindu-se-n armuri;

Calcani turtiţi, mutându-şi locul,

Prin apă fâlfâie încet…

Semnalul! S-a-mplinit sorocul Să las al mării vast sipet.

Îmi umflă aerul costumul;

Prea iute clipele se torc,

Dar ştiu de-acum spre-adâncuri drumul Şi-o să mă-ntorc, o să mă-ntorc!

LA VÂNĂTOARE

Suntem tiudiţi şi n-avem chef de vorbă; Curând e al amurgului soroc Şi vântul suflă-n voia lui prin torbă:

Ne-o fi urât vreun prostănac „noroc”!

Am pribegit de-a surdă pe coclauri,

Prin râpi afunde, printre spinării; Pe-aicea, în poveşti, se-ascund balauri – Şi nici măcar un iepur’ nu zării!

Ce farmec stăpâneşte în pădure,

Ferind de glonţ atâtea vietăţi? …

Lângă perdeaua rugilor de mure, Tovarăşul cu straşnice mustăţi

Se-opreşte şi mă cheamă pe şoptite; Ursuz, îl cercetez: – Ce

tot îndrugi?
El tace, cu mustăţile zburlite,
Şi cată lacom dincolo de rugi.
O fi vreo pradă? Iute mă apropii:
Doi ursuleţi se joacă la izvor —
Sătui să-şi cerce vlaga doar cu stropii, Acuma să se ia la trântă vor
Şi-ameninţă, în glumă, să se muşte;
Dar uită şi de asta în curând,
Pornind război cumplit cu nişte muşte Ce-i sâcâie în preajmă-le zburând.

Mă las în iarbă, lepăd greaua puşcă… Tovarăşul de pândă, prea firesc, îmi zice: – Le-ar sta bine într-o cuşcă! Mă uit la el:
— Glumeşti…
— Ba nu glumesc!
Ce, strică să îţi numere în palmă Răsplata ostenelii? …
Să-i răspund Că-i prea frumoasă clipa asta calmă, Cu apa clipocind încet pe prund
Şi puii care-n iarba-naltă zburdă? Zadarnic e-n cuvinte foc să pui,
La toate-acestea inima i-i surdă:
El vede-un pumn de bani în loc de pui.
În ochi cu o lucire tâlhărească, Porneşte către ei – de haină-l prind Şi când se-ntoarce, gata să lovească, Ursoaica se iveşte mormăind.
O fi simţit primejdia? E mamă, Neliniştea prea bine i-o-nţeleg;
Cu glasul gros îi ceartă şi îi cheamă Sub fagii cu frunzişul încă-ntreg.
Dar mustăciosul tot nu vrea să-i scape; Armează puşca, o ridică-ncet… închid o clipă ochii şi sub pleoape Văd sânge… Nu se poate! Mă reped
Şi-nalţ, c-un zvâcnet, ţeava care varsă Un snop gălbui de flăcări către cer. Or fi scăpat? Mi-i gura parcă arsă… Ursoaica, puii în desişuri pier.
Sunt ostenit. M-aş tolăni în iarbă, Dar mustăciosul mă priveşte crunt, Cu o mânie crâncenă şi oarbă;
Mi-e silă să-i vorbesc şi să-l înfrunt.
Şi nu l-am cunoscut aşa – mă doare Că am crezut în el. M-am înşelat. Mă-ntorc de la această vânătoare Cu torba goală, însă

mai bogat!

CARNAVALUL

Prin mulţime cu greu îmi tai pârte Către bradul cu verzile-i căşti Căci în jur, hohotind, se învârte Caruselul de chipuri şi măşti.

Feţi-Frumoşi cu mustăţi de cărbune, Lângă fete frumoase ca ei,

Au uitat că-s porniţi să răzbune Cosânzene răpite de zmei

Şi dansează uşor, cu paşi sprinteni, Sub ghirlandele reci de lumini;

Ca în basme, cocoşii cu pinteni Îi gonesc pe vulpoii haini,

Lupii răi, îmblânzindu-se, iartă Mieluşeii plăpânzi şi prostuţi,

Iară tigrii-s prieteni la toartă Cu gazela şi cerbii cei iuţi…

Se învârte mereu caruselul;

Nu mai pot să privesc doar, cu jind! Îmi atârn în cuier cojocelul Şi alături de ceilalţi mă prind;

Oare cine-ar putea să-i cunoască? Numai ochii lucesc într-ascuns, Dar eu ştiu că sub fiece mască E-un prieten şi-atât mi-e de-ajuns.

DARURI

Anul, tot schimbând găteala, A ajuns la cea din urmă: Iarna – aprigă, domoala – Zvonul apelor îl curmă

Şi purtându-şi lin condurii Pe cărări de fum, îmbracă Toate oştile pădurii în armuri de promoroacă.

Ultimele ceasuri zboară în văzduhul de cenuşă;

Cu aripa lui uşoară,

Anul Nou ne bate-n uşă.

Să-i deschidem şi-o să umple Casa noastră – ţara noastră Cu făptura lui măiastră Şi cu darurile-i scumpe.

Multe-or fi ca înainte Dar vor fi şi altfel multe: Licăriri de-argint fierbinte Din viitoarea apei zmulte,

Fermecatele unelte Fulgerând în mâini de fauri, Ziduri şi palate zvelte Rodnicind pustii coclauri…

Pretutindeni visuri, schele, Împlinind minunea nouă Şi-ai să creşti şi tu cu ele, Fătul meu cu ochi de rouă.

PEISAJ

La şes uluca lăcrămează, Se-aprinde soarele în geam – Aici arare câte-o rază îşi toarce firul de mărgean.

E frig – şi urşii dorm urseşte Visând, în tainicul bârlog,

Cum stau să prindă niscai peşte Lăsându-şi coada drept zălog,

-

Sub grele blănuri de hermină Dorm şi îngustele poteci,

Iar norii încă mai anină în brazi, ghirlande albe, reci.

Întreg văzduhul nemişcat e – Doar veveriţele înscriu Zigzaguri sprintene, roşcate,

Pe cerul iernii plumburiu.

MINUNILE PĂDURII

Privesc vrăjit de la fereastră Pădurea, prinsă între munţi Ca într-o uriaşă glastră,

Şi norii – neclintite punţi

Unind cu trupul lor de aburi însingurate înălţimi,

Şi ceţurile – albe prapuri Peste-ale văii-ntunecimi…

Ciudate sunt aceste-ntinderi!

Or fi cuprinse de-un blestem Din basmele pe cari cu jind ieri Le căutam? Parcă mă tem

Să nu răsară de prin scorburi O zgripţuroaică şi c-un semn Să cheme un noian de volburi Peste căsuţa mea de lemn;

Ori poate însuşi Căpcăunul Se va ivi de dup-un trunchi,

Cu ochiu-i mare cât ceaunul Şi barba până la genunchi…

Văpăi de purpură şi aur Se împânzesc deodată-n zări;

Să fie crâncenul balaur Cu trup de foc? O, voi, visări,

Copilăreşti năluci fugare,

Cât de curând v-aţi mistuit în strălucirea orbitoare A proaspătului răsărit!

ZILE

DE

TABĂRĂ

PRIMA NOAPTE

Luna-şi tremură văpaia Peste codrii foşnitori.

Dorm copiii, în odaia Cu mirozne dulci de flori;

I-a-nsoţit, cu paşi de plută, Oboseală de pe drum; Pentru ei, din alăută,

Greieri ţârâie acum

Şi cu sârg le ţin isonul Brotăceii pădureţi;

Cum să nu te prindă somnul Cu asemeni cântăreţi?

ECHIPA DE SERVICI

Am sărit grăbiţi din pat,

Fără râs şi larmă;

Ceilalţi dorm – i-am mai lăsat Încă-un ceas să doarmă;

Noi, echipa de servici, Am pornit la treabă: Adu lemne de aici,

De acolo apă;

Mături saltă, alungind Din unghere praful; Trec fetiţele, purtând Farfurii cu vraful.

— S-a rupt şorţul? Nu-i nimic! Măriuco, ţese-l! …

Suntem obosiţi un pic,

Dar suntem şi veseli.

Şiruri lungi de albe ceşti Stau îngemănate —

Poţi de vrei să te-oglindeşti, Cât îs de curate;

Căni, cuţite argintii, Strălucesc pe masă. Uite-aşa te-nveţi să fii Gospodar şi-acasă!

ÎN ZORI

Râu-şi deapănă domol Caierele sure;

Păsările, gureş stol,

Zburdă prin pădure.

Peste miile de frunţi Verzi, legănătoare,

Toarnă daurite punţi Razele de soare

Iar apoi, prin geam, pătrund, Tot mai îndrăzneţe,

Să dezmierde-n joc rotund Somnoroase feţe;

Şi în zorii ce cuprind Munţii-ntinşi cât zărea, Goarnele cu glas de-argint Sună „Deşteptarea”.

SPRE MARILE RECORDURI!

Pe fotbalişti oricând îi poţi vedea lovind cu sete în sărmana minge; sprinterii fug de parcă cineva cu sila către „sfoară” i-ar împinge; şahiştii-ar fi în stare zile-ntregi să stea cu fruntea-n palme, să gândească la ce mutare unul dintre regi va pierde din trufia lui regească… E drept, îmi plac şi mie-aceste sporturi; cu unul singur, însă, nu mă-ncurc: la toate mă pricep

— Şi cu eforturi, spre marile recorduri am să urc! În tabără, de pildă, chiar din zori mă las cuprins de-ai sportului fiori.

Întâi, de-un straşnic meci ademenit, încurajez echipa ştiinţific; de-aceea totdeauna-s răguşit dar, pentru sport, mi-e drag să mă sacrific. Mă-ndrept apoi, grăbit, spre masă verde pe care mingea zboară ne-ntrerupt şi sfaturi dau acelui care pierde, c-aşa sunt eu:

Îmi place să mă lupt!

(Că pierde iarăşi, nu e vina mea: n-a înţeles povaţa cum s-o ia.)

La umbră, sub un brad cu ramuri grele

— E locul unde, zilnic, se adună – şahiştii au uitat de toate cele tot cumpănind mutarea cea mai bună; privesc şi, dintr-o dată, o idee:

— Ce stai?

Ia calul!

Haide, la asalt!

Băiatul se grăbeşte să îl ieie dar, nu ştiu cum, îl bate celălalt! …

La urmă, obosit de-atâta sport, ajung la râu şi-admir zglobiul val – dar şi aici ca un sportiv mă port: i-ndemn pe-notători, şezând pe mal şi-ncerc c-un deget apă:

— Brr! E rece! În sport – şi-n sporturi nimeni nu mă-ntrece!

Cu unul singur, însă, nu mă-ncurc; la toate mă pricep şi cu eforturi, spre marile recorduri am să urc!

TOPÂRCENIANĂ

Trup mlădiu şi aripi fine, Giuvaerul lacului A descins, în cercuri line,

Pe corola macului.

Îmbrăcat în catifele Cu nuanţe proaspete,

Mişcă gingaş din inele Scumpul florii oaspete.

Ochii, boabe mari de rouă, îi lucesc asemene Unor prea frumoase două Briliante gemene.

Străveziu îi văd, în soare, Tremurul aripelor…

L-aş privi mereu – mă doare Zborul iute-al clipelor

Şi cum stă, minune mică Pe corola macului,

Mă tot mir: de ce să-i zică Tocmai Calul-Dracului?

PUNCTUL TREI

Râul, scânteind în soare, din mărunte-oglinzi trimite roiuri de mărgăritare sălciilor despletite, mlădioaselor răchite, ierbilor aromitoare…

Nemişcat sub pălăria mare cât o zi de post, Radu-nfruntă muscăria stând, cu undiţa, la post.

Ne apropiem agale şi-l rugăm să ne vorbească despre arta dumisale;

Din cârlig scoţând… o broască, zice el cu glas scăzut (prada să n-o sperie):

— Da, pescarul priceput prinde peşti puzderie, dar se cere,

măi băieţi, multe lucruri să înveţi!

Şi începe să ne spună câte-n soare, câte-n lună:

— Să nu stai de râu aproape, umbră peste val să-ţi cadă! Dacă tulburi luciul apei, în zadar pui orice nadă: peştii simt şi fug departe.

Asta scrie-ntâi la carte şi urinează punctul doi:

— Îţi găseşti un loc pe unde râul curge în şuvoi; te aşezi în susul undei Şi, **uşor, arunci apoi undiţa.**

Iar punctul trei…

— Dacă vrei, mai bine zi:

Un pescar de soi, ca tine, câţi peşti prinde într-o zi?

— Ştiu şi eu? …

Vreo trei duzine.

Noi, privind căldarea goală, râdem cam cu îndoială.

El ne fulgeră:

— Păi da, asta-i sport pentru-nţelepţi! Doar în carte scrie-aşa: „Punctul trei:

Să ştii, s-aştepţi!"

CORESPONDENTĂ

Zilnic, nenea Ioachim are grijă să primim cărţi poştale, telegrame, plicuri mari şi plicuri mici, de la fraţi, surori, şi mame, de la unchi, mătuşi, bunici.

Deci, nu-i lucru de mirare o scrisoare; astăzi, însă, ne-a sosit un răvaş cu iz de mare – l-am deschis şi am citit:

„Dragi tovarăşi pionieri,

Vă trimitem de departe gânduri bune, scoici, vederi…

Scoicile vor şti să poarte, peste pragurile zării, vuietul adânc al mării.

În cartoanele cu chipuri de **atâta soare grele,** veţi vedea – peste nisipuri —

Valul răsucind inele, florile de pe faleză, cerul de safir şi-agaţa,

Luna ca o paranteză pe o tablă înstelată şi mândria ăstor locuri: nesfârşita broderie de hoteluri, vile, blocuri…

Cam atât am vrut a scrie şi-ncheiem cu-o poezie:

Pe cărări de-argint

Soarele nu-şi mai trimite Razele fierbinţi; în adâncuri liniştite,

Peştii dorm cuminţi.

Vântul murmură prin funii Cântece de-alint;

Noi plutim sub raza Lunii, Pe cărări de-argint.

Valuri, nesfârşite salbe, Calea ne-o aţin; Pescăruşii, umbre albe, Săgetează lin.

Din oglinzi clipind arare înspre depărtări,

Farul ţese lucitoare Poduri peste mări.

Ne-nsoţesc, înmiresmate, Adieri din larg;

Ca o aripă se zbate Pânza pe catarg.

Barca lunecă uşoară Către ţărm gonind;

Om pluti şi-n altă seară Pe cărări de-argint!

Ne-a plăcut, ce-i drept, scrisoarea, dar ne-a şi cam zgândărit:

— Munţii-s mai prejos ca marea?..

— Să răspundem!

— Negreşit!

Le-am trimis, într-o cutie, cetini, ferigi, conuri verzi (— Unchiule, să nu-ntârzie!

— Nene Ioachim, n-o pierzi? …) şi-n cutie – o poezie.

Pe cărările cu cetini

Tare-s pline de zăduf, Vara, după-amiezile! Sus, balaurii de puf îşi gonesc cirezile;

Ierburile se răscoc,

Râul abia lunecă,

Cerul parcă-ar fi de foc Până se întunecă

Şi copacii-n soare ard Fără să se vaiete.

Cald afară. - N casă cald Zău că ţi-i lehamete!

Ei, dar toate astea sunt Nu la noi.

În tabără Bate răcorosul vânt, Brazii-nalţi ne apără

De-ale soarelui săgeţi, Râul saltă repede, Îmbiindu-i pe drumeţi Hainele să-şi lepede

Şi adesea prin păduri O pornim cu zecile.

Mergi, tot mergi şi nu te-nduri Să mai laşi potecile.

Tulburând din vise moi Albăstrele galeşe,

Ciocuri tari de gheonoi Cad ca nişte paloşe;

Ni se-aştern covor sub paşi Florile poienelor;

Zgomotos şi cârcotaş, Neamul coţofenelor

Strigă tuturor de sus,

Ca de mama focului,

Că „Drumeţii ăştia nu-s De prin partea locului!”

Mergem noi aşa, haihui, Trec în goană clipele.

— Unde e poteca?

— Nu-i!

S-au muiat aripele…

Râd instructorii ghiduş, Ochii vesel scapără:
„Să vedem, găsiţi acuş Drumul către tabără?”
Şi mai mari, şi mititei, Chibzuiesc şi caută,
Dar pe care dintre ei Să-l cinstim c-o laudă?
Doi băieţi, mai mult mărunţi, îşi dau ghes cu coatele (Mâinile aleargă iuţi, Potrivind cravatele)
Şi pornesc cu pas grăbit, învârtind toiegele,
Către bradul gârbovit C-abia-şi ţine crengile.
Soarele, atâta timp Cât îi este oaspete,
Lasă bradului în schimb Chilimbare proaspete:
Înspre Sud, pe scoarţă, vezi Salbe roşii – galbene;
Arde soarele-n amiezi —
De răşină-s salbele!
— „Tabăra-i la Sud, cum ştiţi, Unde curg izvoarele.”
Râd băieţii-nveseliţi,
Râde vesel soarele
Şi foşnindu-şi cu zvon blând Frunzele de ferigă,
Codrul pentru noi, pe rând, Tainele-şi desferică…
COSÂNZEANA
La izvorul din poiană,
A venit o Cosânzeană
Cu sfielnici paşi de plută Şi cu trup de alăută;
Ochii negri de agată Sperioşi în juru-i cată:
După tufă cea de mure N-or fi zmei, cu gând s-o fure?
Iar de sus, din bradul verde, N-o pândesc spre a o pierde
Colţii Căpcăunului,
Ghearele hapsânului? …
Chipul ei prelung aproape-i De argintul viu al apei,
Când o ramură se frânge —
Un fior i-aleargă-n sânge
Şi zvâcneşte Cosânzeana Într-un salt cât îi poiana,
Că-i firavă şi i-i teamă Să nu deie morţii vamă.
Şi cum piere ea, uşure, în afunduri de pădure,
Ierburile îi sărută Gleznele subţiri de ciută.
PRIETENA CEA BUNĂ
Într-un ungher adastă, nemişcată,
Dar de-o cinsteşti, o lume îţi arată!
Când arde ceru-n flăcări la nămiezi, Ţi-aduce-n cort polarele zăpezi;
Cobori cu ea-n genuni, răzbeşti pe munţi, Abisurile mării le

înfrunţi

Şi-apoi, lăsând meleaguri pământeşti, în Cosmos fără teamă o porneşti…

O vezi tăcută, parcă n-are viaţă,

Dar câte vieţi, pe rând, ţi-aşterne-n faţă

Şi câte chipuri vii, de neuitat,

Puterea ei în suflet ţi-a săpat,

Ca-n paşnici ani, ori vremuri de primejdii, Să-ţi stea alături sfetnicii nădejdii.

Trecutul ea te-nvaţă să-l cunoşti: învie spulberate ţări şi oşti,

S-aprinde iarăşi soarele în scuturi,

Iar sclavii pier sub suliţi şi sub cnuturi;

Pe-ogoare-nsămânţează lacrimi şerbii – Stăpânii în păduri vânează cerbii

Şi-adeseori pornesc în cruciade,

Să mai cunoască lumea – şi să prade…

De mii de ani în tolba ei adună Şi-i tânără, prietena cea bună;

La sfat cu ea stai ore, zile-ntregi, Puzderie de lucruri înţelegi

Şi-ar mai avea destule să îţi spună…

Ei, cine e prietena cea bună?

LEGĂMÂNT

Ninşi de lună-au aţipit Brazii, somnoroşii, Lângă râu lucesc mocnit Focurile roşii.

Noaptea ţese, mai cu spor, Văluri negre-albastre; Munţii-ascultă în sobor. Cântecele noastre.

Fetele de mâini se prind Şi plutesc, şi saltă;

Stau băieţii-n jur, privind Hora lor învoaltă,

Până când – faceţi-i loc!

— Unu-n mijloc sare.

— Ţii, ce sprinten e la joc!

— Zi-i aşa, frăţioare!

Oare vom uita vreodat’ Cum suna vioară,

Vom uita tot ce-am visat Strânşi la focuri, seara,

Când puneam oricărui gând Aripi către stele?

N-om uita nicicând, nicicând, Clipele acele:

Râul, murmur nevăzut,

Brazii ninşi de lună,

Dansul fetelor, tăcut,

Voia noastră bună,

Iarba, foşnitor chilim, Crengile cu cetini…

Ne-am legat atunci să fim Pururea prietini!

SĂ NU UITĂM PROBLEMELE

METODE NOI

Un pionier – şi proaspăt, pare-mi-se – Fu prins cândva cu temele nescrise

Iar când „de ce?” şi „cum?” fu întrebat, Răspunse cu glas moale: „Am… uitat”.

— Povestea nu e prea originală…

— Vă rog citiţi şi ce a mai urmat!)

În pauză, ieşind cu el pe sală, un ţanţoş preşedinte de-unitate îl ferici cu-o straşnică morală, plimbându-se cu mâinile la spate:

— Păi bine, măi tovarăşe Georgel, te porţi aşa că orice băieţel?!

Eşti pionier!

Ţi-ai luat angajamente!

Cravata, precum văd, o ai la gât!

Un pionier în orişice moment e exemplu pentru toţi

— Iar tu…

Urât!

Eu, drept să-ţi spun, nu pot să înţeleg asemenea pretexte nesărate; ce-nseamnă „am uitat?!”

Fii om întreg, cu spirit de răspundere, măi frate! Păi eu, de pildă, odată am rămas, păzindu-i pe cei mici, o zi în casă…

L-a prelucrat aşa un sfert de ceas şi-n clasă, încă tot nedomolit, spre ceilalţi a grăit cu voce groasă:

— Propun ca neîntârziat – cum ştiţi, un fier se bate cât e cald! — Să ţinem următorul referat: „Metode noi prin care să creăm un spirit de răspundere înalt.”

De vreţi, îl ţin chiar eu…

— Desigur, vrem!

Trecu o săptămână ca o zi şi iată că sorocul se-mplini.

Dar ceasu-arată zece jumătate şi nu e nici picior de referent;

Se întretaie voci îngrijorate:

— O fi bolnav!

— Ori poate-un accident!

S-au dus la el, dar nu era acasă.

— Să ştiţi că ne aşteaptă-acum în clasă! Şi gâfâind, spre şcoală-apucă iar, stârnind toţi câinii bucuroşi de sfadă.

În clasă nu-i.

— Tovarăşe portar, nu l-aţi văzut cumva?

De un’ să-l vadă?!

— Să dăm un telefon pe la „Salvare”!

— La cârcă de miliţie o fi!

— Da, o fi prins un hoţ de buzunare!

— Ori s-or fi rătăcit nişte copii şi el, ca pionier…

— Mai poţi să ştii?

Nu vă înşir la ce-i mai duse gândul; când să pornească-n lume, căutându-l, intră pe poartă calm, cu-n aer grav, spunând cu voce tare de departe:

— „Revanşa” e un film grozav!

Ei parc-ar fi căzut din… Marte!

— Păi bine, azi la zece…

— Adunare…

— Nu trebuia să ţii un referat? Bătându-se cu palma peste frunte, răspunse:

— Am uitat…

Vă cer iertare: am multe sarcini mari şi mai mărunte…

Să uite i se-ntâmplă orişicui; chiar de curând,

Georgel păţi la fel!

De altfel, mare pagubă nici nu-i;

Voi pregăti un referat model: „Metode noi prin care să creăm…”

— Nu, sfaturi de la tine nu mai vrem!

COCOŞ!!

Ce-i drept, Nicu l-a împins când ieşeau, grăbiţi, pe poartă; n-a făcut-o dinadins, dar i-a dat prilej de ceartă. Proţăpit în faţa lui,

Gicu îi opreşte pasul:

— Vrei cu mine să te pui? Şterge-ţi de la gură caşul!

Ţi-ai găsit, băiete, naşul!

Nicu, roşu în obraji, îi răspunde voiniceşte:

— Lasă vorbă!

Îndrăzneşte şi loveşte, de-ai curaj!

— Poate crezi că mi-o fi teamă?!

— Ţie – nu ştiu.

Mie nu mi-i!

Şi-au mai spus cuvinte-o seamă şi-au ajuns de râsul lumii, că-n curând, de la sudalme, au trecut la pumni şi palme arţăgoşii, bătăioşii, care din nimica toată se încaieră deodată, mai cocoşi

decât cocoşii!

LENEŞUL MAI MULT ALEARGĂ

Era-ntr-o primăvară.

Dinspre sud se întorceau cocorii, călătorii şi poposeau la cuiburile vechi; pe câmpuri zugrăvite-n verde crud, albine-ţi bâzâiau pe la urechi şi-ntreg văzduhul tremura în soare…

Stăteam în casă, gata de plecare la meci – şi, pe cuvânt de pionier! În joc era un titlu de onoare: echipă campioană pe cartier.

Aveam doar o problemă şi mi-am zis:

„O fac eu

— Ori în clasă, ori deseară."

Caietul, fără zgomot, l-am închis şi am pornit cu pas uşor pe scară. Voiam să plec mai pe neobservate, dar, când credeam c-am izbutit, aud:

— Ei, încotro aşa grăbit?

— La şcoală.

— După masă?

Cum se poate?

— Hm…

Nu…

Să vezi… La fotbal.

Şi-am roşit.

— Da, sportu-i bun

— Dar lecţiile-s gata? M-a întrebat, cu glasul molcom, tata.

Eu, hotărât să nu mai mint nicicând, m-am reîntors în cameră, oftând.

Dar cum să te gândeşti la-nvăţătură când doar un singur ceas a mai rămas şi-arbitrul duce fluierul la gură? … Am luat atunci caietul şi-am trecut alături, unde mama, grijulie, pusese aluatul la crescut.

(Plăcintă?

Baclava?

Sarailie?)

— Cum să rezolv problema asta, mamă?

— De bună seamă, tu ai încercat?!

— Hm…

Nu…

Să vezi…

Şi-am şters-o, încurcat.

Afară, sub cireşul din grădină, cu flori ţesute parcă din lumină, bunica stă pe bancă şi-mpletea, pentru la iarnă, straşnice mănuşi.

— Bunico, o problemă tare grea…

— Acuşi, acuşi!

Deci tu nu eşti în stare?!

Nevrând să mint, m-am dus pe la colegi – şi unii locuiau departe tare! — Dar toţi spuneau:

— Tu cum de nu-nţelegi? …

Când m-am întors acasă-ntr-un târziu, terenul nostru era mut, pustiu şi seară am văzut

— Cu câtă ciudă, gândind la meci şi nu numai la el! — Că mi-ar fi fost de-ajuns un pic de trudă ca să rezolv problema singurel.

DRESORUL

Atenţiune, atenţiune! Stimabil public spectator, Aplauzele să răsune: Apare Marele Dresor!

E-adus cu grele sacrificii; Să-i intri-n voie nu-i uşor, Căci toţi dresorii au capricii Iar el e Marele Dresor!

Vădea talente chiar din faşă, Ţipând el singur cât un cor Şi-acum, lucrând fără cravaşă, Tot ţipă Marele Dresor.

Lei, tigri, leoparzi, pantere, Se tem de glasu-i tunător Şi-n van aşteapt-o mângâiere Din partea Marelui Dresor.

(E drept că, dintr-aceste fiare,

Nu l-a văzut decât pe-Azor,

Dar amănuntul mic îmi pare Pe lângă Marele Dresor!)

În joc tot harul său punându-l Şi fără nici-un ajutor,

Dresează… dar să-i dăm cuvântul Chiar lui, chiar Marelui Dresor!

— Allez! Îmbracă-te, Fănucă,

Şi adă pâine din obor!

(Doar nu era, zău, să se ducă Chiar el, chiar Marele Dresor!)

— Allez! O vorbă nu mai scoate! Nu vezi că eu învăţ de zor?

(De zor, cuvinte-ncrucişate Dezleagă Marele Dresor.)

— Allez! Vezi, casă o păzeşte!

Eu către şcoală-acuma zbor!

(Spre fotbal zboară vultureşte Vestitul, Marele Dresor.)

— Allez! Mi-ai lustruit pantofii? Să-mi văd mustaţă-n luciul lor!

Hai, treci la curăţat cartofii!
(Şi cască, Marele Dresor.)
Ehei, dresura-i lucru mare – Dar ar mai vrea un frăţior,
Ca mai din plin să-şi desfăşoare Talentul, Marele Dresor.
FABULĂ
S-au întâlnit
— Ciudată întâmplare! — Un papagal şi o privighetoare.
— Păcat, îi spuse el, că n-ai şi tu culori mai vii: albastru, galben, verde…
Ţi-ar fi slujit pe scenă ca atu;
Aşa, tot cu costumul ăsta gri, până la urmă publicu-l vei pierde, n-o să-ţi mai vină nimeni la concerte. Privighetoarea, pasăre cuminte, l-a ascultat cu bună cuviinţă şi i-a răspuns în câteva cuvinte:
— Crezi oare că mi-ar fi de folosinţă? Doar spectatorii nu vin să mă vadă, ci să m-audă şi aşa-mi explic că-n fiecare seară-i coadă.
Cum s-a zburlit frumosul papagal:
— Ascultă, tu, făptură de nimic!
Aceasta-i o insultă, un scandal, când publicul se-adună, cum rezultă din textul unui critic muzical, aflând, din surse demne de crezare, că a catadixit să se coboare în lumea păsăretului de rând persoana mea strălucitoare!
Privighetoarea nu i-a mai răspuns; a ridicat din aripi şi s-a dus.
Iar el, pe seară,
’n verdele zăvoi, cu-n fâlfâit greoi pluti alene spre-o creangă de arin, mai la mijloc, umflându-se în splendidele-i pene – dar spectatorii nu-l vedeau deloc… Porni să-nalţe viers privighetoarea când se-mplini ştiutul ei soroc şi totul amuţi sorbind cântarea.
Surprins şi indignat şi hotărât să se răzbune crunt, numaidecât, eroul nostru colorat porni să cârâie din gât.
El pretindea că ***asta*** e cântare, că armonia ***lui*** e de bonton, dar vai!
„nelămurita” adunare l-a alungat, strigându-i că-i afon.
Rămase deci micuţa cântăreaţă ’nălţând în noapte trilul ei zglobiu Şi- după câte ştiu, la fel de bine face şi-astăzi faţă, cu toate că penaju-i cenuşiu.
PĂDUREA FERMECATĂ
În poveşti ades citeşti:

„Măre, şi a fost odată

— Hăt departe-n miazănoapte —

O pădure fermecată…"

Măre, cică într-o clasă

— Cu bănci multe, luminoasă – stăpâneşte-o vraja rea:

Când, la lecţie, încearcă să răspundă cineva, împrejur se-nalţă, parcă din pământ, zeci de copaci.

Nu-i pădure de secure cu stejari, ori brazi, ori fagi,

Ci

— Minune-ntre minuni! — Toţi copacii ei sunt… Mâini! Bate vântul ori nu bate, crengile foşnesc mereu şi din vuietul de şoapte desluşeşti:

„Spun eu!

Spun eu!"

„CU STÂNGUL… “

În blocul meu sunt mulţi copii: mai mici, mai mari, zburdalnici sau cuminţi, sportivi grozavi şi fete grijulii, sugari care-şi arată primii dinţi şi pionieri ce stau cu nasu-n carte, visând la cosmonava minunată cu care or să zboare către Marte…

Ieri, aşteptând să vină liftul jos, am ascultat discuţia ciudată pe care o purtau doi băietani: unul din ei, vânjos şi mai înalt

(să fi avut vreo treisprezece ani) spunea în mare taină celuilalt:

— Ai grijă mare: muchiile cretei pe tablă să nu scârţâie cumva! Am luat destule doiuri, măi băiete, din vina cretei care scârţâia!

Pe degete să ai întotdeauna trei pete de cerneală albăstrii şi ţine minte:

Când răsare luna, să-ţi scuipi în sân!

Mai trebuie să ştii…

— O clipă!

După câte înţeleg, la tălmăcit de „semne” ai talent; dar cum se face, tinere coleg, că-n fiecare an eşti corigent?

— Cum, nu pricepi?

Am ghinion şi pace; când vreau să-nvăţ, mereu mi se întâmplă câte-o nenorocire fără leac: ba mi se zbate sângele în tâmplă, ba văd motanul negru ca un drac, ba vărs pe masă solniţa cu sare…

Azi am călcat cu stângul;

După plan, voiam să-nvăţ

— Acum, de supărare, mă duc să joc un fotbal pe maidan!

Asemenea „eroi” mai sunt pe lume.

Copii, dacă-i aflaţi şi printre voi, să-mi scriţi şi într-o altă poezie am să le spun pe nume, să se ştie!

CUM DE NU-NVAJĂ NICĂ?..

Da, în orar e foarte clar:

„Joi, Matematici, Ora 10”

— Dar Nică-i foarte liniştit, de teme nici prin cap nu-i trece; el se-antrenează la… Dormit.

La patru făr-un sfert, precis, în uşa care s-a deschis au apărut, ca de-obicei, Dorel,

Fănel,

Gigei,

Ionel; şi ei, trecând pe lângă pat, i-au spus lui Nică-ncetinel:

— E timpul!

— Hai la învăţat!

Au scos apoi creioane, cărţi, caiete şi-au prins a socoti de zor… Pendula veche din perete bătea de patru ori, sonor;

Dor el,

Fănel,

Gigei,

Ionel, scriau, ştergeau şi suspinau, căci o problemă le părea grozav, grozav de grea.

La ora şase, în odaie nu mai era un pic de loc; matematicieni o droaie: bunica, mama, unchiul Nae şi doi vecini din bloc.

Doar Nică nu-i: de-atâta larmă, tot n-ar mai fi putut să doarmă şi a pornit pe străzi, haihui.

Târziu, când s-a întors acasă, Dorel,

Fănel,

Gigei,

Ionel plecaseră, lăsând pe masă caietul plin de socoteli; atunci, cu sufletu-mpăcat, băiatul a căscat niţel şi s-a culcat.

Dorel,

Fănel,

Gigei,

Ionel, bunica, mama, tata mare şi ceilalţi nu-nţeleg defel: „Cum de nu-nvaţă Nică, oare, când are-atâtea ajutoare?”

SĂ NU UITĂM PROBLEMELE OBŞTEŞTI

Pe geamuri se preling, alene, picuri; Copacii-s trişti, că-s văduvi de frunziş,

Iar ploaia parc-ar bate-ntruna icuri Cum cade, răpăind, pe-acoperiş.

Hei, vremea asta tristă te îmbie Să stai cuminte-n casă, moţăind,

Şi să visezi la iarnă cea zglobie Pe care o aştepţi cu-atâta jind…

Dar, încântaţi de-asemenea poveşti,

Să nu uităm problemele obşteşti!

Deci într-o clasă, undeva-ntr-o şcoală, un colectiv se află în şedinţă; un preşedinte – grav, tuşind – se scoală şi spune cu adâncă chibzuinţă:

— Vom discuta acum un caz aparte – e vorba de Ionescu I. Gigei; cum ştiţi, băiatul nu e rău la carte, dar unii se cam plâng

— De nu mă-nşel – că-i bătăuş, că orice joc îl strică… într-un cuvânt, nu ştie să se poarte!

Ce credeţi voi? …

Da, ai cuvântul, Gică!

— Eu cred că-s rele-aceste apucături pentru că…

Fiindcă…

Ştiţi voi!

Negreşit, se cere să luăm niscai măsuri!

S-a aprobat. Şedinţa s-a sfârşit.

Pe geamuri cresc mărunte flori de gheaţă; Copacii dorm sub albul lor veşmânt Şi fulgii de ninsoare se răsfaţă Jucându-se în barba lui Moş Vânt.

Hei, vremea asta mult te mai îmbie Să luneci peste-ntinsuri, hohotind,

La braţ cu iarna, iarna cea zglobie Pe care-o aşteptai cu-atâta jind…

Dar, încântaţi de-asemenea poveşti,

Să nu uităm problemele obşteşti!

Deci, într-o clasă, în aceeaşi şcoală, acelaşi colectiv e în şedinţă; acelaşi preşedinte grav se scoală spunând, cu mai puţină chibzuinţă:

— Vom discuta din nou despre Gigei.

Întâi şi-ntâi, nu ştie să se poarte;

Apoi

— Nu vreau să-l ponegresc defel, dar dacă-aşa e nici nu pot să-l cruţ! — De-un timp nu se mai ţine nici de carte. Ce-i de făcut? …

Vorbeşte tu,

Petruţ!

— Ştiind că-s rele-aceste-apucături, noi trebuie îndată, negreşit, să luăm, cum spun, temeinice măsuri!

S-a aprobat. Şedinţa s-a sfârşit.

Pe geamuri se aprind luciri de soare; Copacii-s veseli, înverziţi deplin Şi fluturii au prins din nou să zboare, Ca nişte flori de-atlas şi de rubin.

Hei, vremea asta straşnic te îmbie Să o porneşti, în calde după-amiezi, Cu bunii tăi prieteni pe câmpie,

Să zburzi ca un căluţ şi să nechezi..

Dar, încântaţi de-asemenea poveşti, Să nu uităm problemele obşteşti!

Deci, într-o clasă, în aceeaşi şcoală, acelaşi colectiv e în şedinţă; acelaşi preşedinte iar se scoală, spunând – cu niciun strop de chibzuinţă:

— Ce-i de făcut cu el?

Eu nu mai ştiu…

E limpede c-aşa nu se mai poate!

Să se îndrepte cred că-i prea târziu, dar trebuie să răspundă pentru toate! Să hotărâm! …

Hai, zi-i mai iute, Dan!

— Eu zic că după faptă şi răsplata; îl discutăm mereu de-aproape-un an – să cerem, hm!

Să i se ia cravata!

S-a aprobat. Şedinţa s-a…

— Opriţi!

Ce-oi spune-acum nu vă va fi pe plac, eroii mei veţi fi nemulţumiţi, dar eu, poetul, nu mai pot să tac!

De asta sunteţi oare pionieri ca s-aşteptaţi cu gurile căscate să pice

(zicătoarea bine zice!) măsurile ca perele din cer? Într-adevăr

„aşa nu se mai poate!”

— Ce tot vorbeşti, tovarăşe poet?

(îmi cer eroii cruntă socoteală), în loc să ne tot critici cu pripeală, mai bine-ai aminti

— Doar nu-i secret! — C-am discutat, ehei!, de multe ori

despre Gigei şi tot ce face el; ori asta nu-i „măsură”?

Cum gândeşti? …

Vă dau cuvântul vouă, cititori, să rezolvaţi problemele obşteşti!

SUMAR

CALEIDOSCOP.. 5
ANOTIMPURI. 7
Cântec. 9
Privind cerul 11
Vis de martie. 14
Zboară cocorii 16
Orar de vacanţă 18
Ghicitoare.. 23
Portret.: 24
Înfruntare. 26
Suporterii. 27
Vară târzie. 30
Cine-i oare?. 32
Drum spre adânc. 35
La vânătoare. 37
Carnavalul. 40
Daruri. 42
Peisaj. 44
Minunile pădurii. 45
ZILE DE TABĂRĂ. 47
Prima noapte. 49
Echipa de servici. 50
În zori. 52
Spre marile recorduri!. 53
Topârceniană. 56
Punctul trei. 58
Corespondenţă 61
Pe cărări de-argint 63
Pe cărările cu cetini 65
Cosânzeana. 69
Prietena cea bună 71
Legământ. 73
SĂ NU UITĂM PROBLEMELE OBŞTEŞTI • 75

Metode noi. 77
Cocoşii. 81
Leneşul mai mult aleargă. 83
Dresorul. 87
Fabulă. 90
Pădurea fermecată. 93
Ircu stângul 95
Cum de nu-nvaţă Nică?. 98
Să nu uităm problemele obşteşti!.. • • • 102

LECTOR: VINICIU GAFITA TEHNOREDACTOR: VALERIA POSTELNICU

BUN DE TIPAR: 24. IV. 1979. APĂRUT: 1979. TIRAJ: 25 000. BROŞATE: 23 000. LEGATE: 2 000. COLI DE TIPAR: 7.

TIPARUL EXECUTAT SUB COMANDA NR. 323, LA ÎNTREPRINDEREA POLIGRAFICĂ „CRIŞANA* ORADEA, STR. MOSCOVEI NR. 5. REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA